

приказка има такива и въ България. Интересното въ нея е слѣдното: нѣкоя си царска дѣщеря, много красива мома, била чрѣзъбрно измѣчвана отъ своята мащеха, затова била принудена да избегне отъ нея и да се крие въ едно подземие на една планинска мѣстность, дѣто останала да живѣе. Но по и тамъ младитѣ момци не я оставили на спокойствие, тръгнали подирѣ ѝ, да слѣдятъ дѣ се е скрила. Загрижили се тѣзи момци, какъ да я извадятъ отъ тамъ, затова взели единъ слѣдъ другъ да ѝ прѣдлагатъ ржката си, да ѝ обѣщаватъ хубави условия за живѣние. Нѣкоя отишли при нея пѣшъ, други съ коне и като стигнали до мѣстото, дѣто била скрита, извикали я по име. Тя се казвала Халикиязъ. Първиятъ като стигналъ на мѣстото, извикалъ: Халикиязъ, излязъ да видишъ твоята красота! Тя била много умна и още на първия отъ дошлитѣ герои казала: да станешъ на камъкъ! Той станалъ до поясъ на камъкъ. Втори пътъ извикалъ: Халикиязъ, излязъ да види твоята красота! — На камъкъ да станешъ! Той се прѣвърналъ на камъкъ до колене. Трети пътъ извикалъ: Халикиязъ, излязъ да види твоята красота! — На камъкъ да станешъ! Той цѣлъ се прѣвърналъ на камъкъ. Така се връщали на камъни единъ по единъ, всички млади момци, които идвали да ѝ прѣдложатъ ржката си, докато цѣлата мѣстность била покрита съ камъни — все отъ тѣзи велики герои — и тя останала да си живѣе спокойно въ тази мѣстность. Питамъ сега: какво искалъ да изрази този, който създалъ този митологически разказъ, още недовършенъ напълно, съ избѣгването на тази мома отъ дома ѝ и затваря-